

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

04 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Timofti Vladimir,

judcători – Cobzac Elena, Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Boico Victor,

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către inculpatul Scurtu Anatolie cu avocatul acestuia Delijan Victor, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Cahul, sediul Taraclia din 22 mai 2017 și a deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 27 februarie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Scurtu Anatolie Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat în sat. Xxxxx, str. Xxxxx, r-nul Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 03.04.2017 – 22.05.2017;
2. instanța de apel : 21.06.2017 – 27.02.2018;
3. instanța de recurs ordinar : 15.05.2018 – 04.09.2018.

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul sediul Taraclia din 22 mai 2017, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Scurtu Anatolie a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, și i s-a stabilit pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 (cinci sute) unități contravenționale, ceea ce constituie 10000 (zece mii) lei.

S-a încasat de la Scurtu Anatolie în folosul lui Știrbulov Iuri suma de 1 300 (una mie trei sute) lei în contul recuperării prejudiciului material și suma de 10000 (zece mii) lei, în contul recuperării prejudiciului moral, iar în total 11300 (unsprezece mii trei sute) lei.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că inculpatul Scurtu Anatolie la data de 19 iulie 2016 aproximativ la orele 18:00, ora precisă nu a fost stabilită, fiind colaborator al Penitenciarului nr. 1 Taraclia, aflându-se la marginea orașului Taraclia în partea de

vest, în apropierea str. Podgornaia, fiind în stare de ebrietate, din intenții huliganice, fără careva motiv întemeiat, urmărind scopul încălcării ordinii publice și cauzarea violenței fizice în prezența altor colaboratori ai Penitenciarului nr. 1 Taraclia, s-a apropiat de colegul său Ștîrbulov Iuri și intenționat i-a aplicat o lovitură cu pumnul în regiunea capului, de la care ultimul a căzut jos pe pământ. Ulterior, în continuarea acțiunilor sale infracționale a continuat să-i aplice părții vătămate lovituri cu picioarele pe diferite părți ale corpului, pricinuindu-i leziuni corporale sub formă de: traumă cranio-cerebrală închisă, manifestată prin comoție cerebrală, excoriații pe frunte și cap, excoriații și echimoze pe torace, excoriații pe abdomen, echimoză pe umărul drept, excoriații pe coate, excoriație pe mîna dreaptă, excoriații pe ambii genunchi, produse la acțiunea traumatică cu obiect contondent dur, ce condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămare corporală ușoară.

Acțiunile lui Scurtu Anatolie au fost încadrate în prevederile art. 287 alin. (1) Cod penal, conform indicilor: *„huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită”*.

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul Scurtu Anatolie, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței instanței de judecată în partea stabilirii pedepsei sub formă de amendă, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului pentru prima instanță, prin care să fie liberat de răspundere penală cu tragerea la răspundere contravențională în temeiul art. 55 Cod penal sau să-i fie aplicată o pedeapsă mai blîndă decît cea prevăzută de lege în baza art. 79 Cod penal, în mărimea minimă prevăzută de art. 287 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

În motivarea apelului a invocat că, calificarea infracțiunii nu o contestă, însă nu este de acord cu pedeapsa stabilită de către prima instanță și suma prejudiciului material și moral încasat în folosul părții vătămate.

A invocat inculpatul că, instanța de judecată nemotivat a considerat imposibilitatea aplicării la stabilirea pedepsei a prevederilor art. 55,79 Cod penal, așa cum el anterior nu a fost judecat, se caracterizează pozitiv, vina a recunoscut-o și se căiește sincer de cele comise. De asemenea mai invocă și faptul, că instanța de fond nu a luat în considerație că el are la întreținere soția, trei copii minori și bunelul, născut în 1936, care în total depind de întreținerea lui. Chiar în cazul în care instanța a constatat imposibilitatea aplicării prevederilor art. 55, 79 Cod penal, persistau temeuri motivate, care justifică posibilitatea aplicării unei amenzi minime față de el.

Ce ține de încasarea în beneficiul părții vătămate a prejudiciului material în sumă de 1 300 lei, susține lipsa căror-va probe în acest sens, de asemenea nu sunt

prezentate careva probe întru confirmarea cauzării prejudiciului moral, din care considerente instanța de judecată urma să admită în principiu acțiunea civilă.

La 29 martie 2017 inculpatului i-a fost adusă învinuirea în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, fiind indicate aceleași circumstanțe din ordonanța din 14 noiembrie 2016, iar în sentința primei instanțe de asemenea au fost constatate circumstanțele, care au avut loc pe data de 29 iulie 2016.

Apelantul în cererea sa a susținut, că organul de urmărire penală s-a folosit de faptul, că el nu cunoaște legislația și nu i-a adus la cunoștință ordonanța de începere a urmăririi penale din 14 noiembrie 2016, în aceeași zi fiindu-i aduse la cunoștință drepturile și obligațiunile sale, prin ce l-a privat de dreptul de a contesta actele emise de organul de urmărire penală în modul corespunzător prevăzut de lege.

Inculpatul, în susținerea opiniei sale, a invocat prevederile art. 63, 64, 66, 275, 391 Cod de procedură penală și a solicitat încetarea procesului penal.

Prin urmare, apelantul a solicitat casarea sentinței Judecătorei Cahul, sediul Taraclia din 22 mai 2017 cu emiterea unei noi hotărâri, prin care să fie încetat procesul penal în privința sa, acuzat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, în temeiul existenței încălcării dreptului la apărare. Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Știrbulov Iuri a o admite în principiu, fiind lăsată spre examinare în ordinea procedurii civile.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 27 februarie 2018, apelul declarat de inculpatul Scurtu Anatolie, a fost respins, ca nefondat și menținută sentința fără modificări.

4.1. În motivarea soluției date instanța de apel a indicat că, cauza a fost examinată în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, așa cum inculpatul Scurtu Anatolie a depus cererea autentică de examinare a cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală (f.d.110), declarînd că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și prin încheierea protocolară a Judecătorei Taraclia din 02 mai 2017 a fost admisă cererea inculpatului și s-a dispus judecarea cauzei în procedura simplificată, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală (f.d. 118).

Inculpatul Scurtu Anatolie nu a contestat circumstanțele de fapt constatate de instanța de fond și nici calificarea faptei imputate, dar este rezervat asupra pedepsei aplicate și acțiunii civile depusă de partea vătămată Știrbulov Iuri.

Vina inculpatului nominalizat în comiterea faptei imputate și-a găsit confirmare prin ansamblul de probe detaliat analizate și corect apreciate de instanța de fond, iar pedeapsa stabilită fiind una echitabilă și conformă infracțiunii comise de către Scurtu Anatolie. Or, în această privință apelul inculpatului Scurtu Anatolie nu este fondat.

Instanța de apel a reținut că, instanța de fond corect a ajuns la concluzia că, inculpatul Scurtu Anatolie a comis infracțiunea prevăzută de art. 287 alin.(1) Cod penal, conform indicilor; *„huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă*

grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebește printr-o obrăznicie deosebită”, împrejurări care au fost constatate și elucidate din totalitatea de probe administrate în cauza penală și care au fost obiectiv apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

În aceste împrejurări, instanța de apel a constatat că, instanța de fond a ținut cont de circumstanța atenuată stabilită în cadrul judecării cauzei - săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave, cât și circumstanțele agravante - comiterea infracțiunii în stare de ebrietate, de asemenea instanța a reținut și faptul că, inculpatul a comis infracțiune intenționată, care potrivit art. 16 Cod penal se clasifică ca infracțiune mai puțin gravă. Tot instanța la numirea pedepsei a indicat că, careva circumstanțe excepționale, care ar oferi instanței posibilitatea aplicării art. 79 Cod penal nu s-au constatat, cât și lipsa temeiurilor pentru aplicarea prevederilor art. 55 Cod penal.

Nu a fost acceptat nici argumentul inculpatului, că instanța de fond i-a stabilit o pedeapsă prea severă și neechitabilă, fără a fi examinate posibilitățile aplicării prevederilor art. 55 sau 79 Cod penal, deoarece instanța a examinat această oportunitate, constatând lipsa căror-va circumstanțe excepționale și temei pentru examinarea cauzei și de stabilire a pedepsei în baza art. 79 Cod penal sau încetarea cauzei penale cu tragere la răspundere contravențională în baza art. 55 Cod penal. Astfel, instanța de fond reieșind din faptul că cauza penală a fost examinată potrivit prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală a stabilit pedeapsa corespunzătoare faptelor comise de către Scurtu Anatolie.

Așadar, instanța de apel a menționat că inculpatul Scurtu Anatolie a comis infracțiunea prevăzută de art. 287 alin. (1) Cod penal, „*huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită*”, care pînă la operarea modificărilor în baza Legii nr. 207 din 29 iulie 2016, în vigoare la 07 noiembrie 2016 se pedepsește cu amendă în mărime de la 200 la 700 unități convenționale sau cu închisoare de la 2 la 5 ani. Prin reducerea limitelor minime și maxime de pedeapsă cu o pătrime, se stabilește noua limită minimă și maximă de pedeapsă sub formă de amendă, care este de la 150 unități convenționale la 525 unități convenționale, adică prin aplicarea prevederilor art. 364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, pedeapsa se reduce cu o pătrime din maximul și din minimul prevăzut de sancțiune, stabilindu-se noi limite cu care trebuie să opereze instanța de judecată la stabilirea pedepsei inculpatului, nefiind obligatoriu să-i stabilească inculpatului anume minimul prevăzut.

La speță, instanța de fond a indicat că, în cadrul judecării cauzei penale nu a

constatat circumstanțe pentru aplicarea prevederilor art. 55 Cod penal, cu atât mai mult partea vătămată Știrbulov Iuri a solicitat repararea prejudiciului material și moral în urma comiterii infracțiunii de către Scurtu Anatolie, acțiunea fiind admisă parțial și încasat de la inculpat prejudiciul material în sumă de 1300 lei și moral în sumă de 10000 lei.

În conformitate cu art. 79 alin. (1) Cod penal, ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blândă, de altă categorie, ori poate să nu aplice pedeapsa complementară obligatorie.

Din norma legală citată supra rezultă că, aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal este prerogativa instanței de judecată, că în cazul în care se vor constata circumstanțe excepționale și ar justifica stabilirea unei pedepse sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, instanța le va aplica. La caz, instanța de fond examinând toate circumstanțele și luându-le în considerație, a constatat lipsa circumstanțelor excepționale.

Colegiul judiciar a relevat, că instanța de fond la stabilirea pedepsei penale în privința inculpatului a luat în considerație toate prevederile legale în coraport cu circumstanțele cauzei, totodată ținând cont de restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și aplicarea în privința acestuia a unei pedepse echitabile.

Or, potrivit art. 7 alin. (1) Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală.

Referitor la argumentele inculpatului privind admiterea neîntemeiată de către instanța de fond a acțiunii civile înaintate de partea vătămată Știrbulov Iuri și cuantumului prejudiciului material și moral, care consideră că neîntemeiat a fost încasat de către instanța de fond de la inculpat în beneficiul lui Știrbulov Iuri, Colegiul penal l-a considerat neîntemeiat, din argumentele ce succed.

În conformitate cu art. 1422 alin. (1) și (2) Cod civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral (suferințe psihice sau fizice) prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de legislație, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin echivalent bănesc. Prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului patrimonial.

Potrivit art. 1423 Cod civil, mărimea compensației pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al

autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum și statutul social al persoanei vătămate.

Iar, art. 219 alin. (4) Cod de procedură penală stipulează, că la evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanța de judecată ia în considerare suferințele fizice ale victimei, prejudiciul agrement sau estetic, pierderea speranței în viață, pierderea onoarei prin defăimare, suferințele psihice provocate de decesul rudelor apropiate etc.

Instanța de apel a reținut că din materialele dosarului se desprinde faptul, că potrivit raportului de expertiză medico-legală nr.465/D din 09 decembrie 2016 la cet. Știrbulov Iuri s-a constatat: traumă cranio-cerebrală închisă, manifestată prin comotie cerebrală, excoriații pe frunte și cap, excoriații și echimoze pe torace, excoriații pe abdomen, echimoză pe umărul drept, excoriații pe coate, excoriație pe mîna dreaptă, excoriații pe ambii genunchi, produse la acțiunea traumatică cu obiect contondent dur, ce condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămare corporală ușoară (f.d.45).

Faptul, urmării tratamentului de către Știrbulov Iuri în urma acțiunilor infracționale comise de către Scurtu Anatolie se confirmă prin extrasul din fișa medicală a bolnavului și înscrisurile anexate cu privire la tratament, cât și bonurile de plată pentru deplasările efectuate, iar cuantumul prejudiciului moral încasat este corespunzător acțiunilor ilegale comise de către inculpat față de partea vătămată Știrbulov Iuri și care ar aduce o satisfacție echitabilă ultimului.

Referitor la alegațiile apărării că, de către organul de urmărire penală a fost ratat termenul de trei luni prevăzut la art. 63 alin. (4) Cod de procedură penală de înaintare a învinuirii, Colegiul judiciar a notat următoarele.

Instanța de apel a constatat că, prin ordonanța procurorului în procuratura raionului Taraclia din 14 noiembrie 2016 s-a dispus începerea urmăririi penale pe faptul acțiunilor huliganice prevăzute la art. 287 alin. (1) Cod penal, fiind constatat faptul că la data de 19 iulie 2016, aproximativ la orele 18.00 colaboratorul Penitenciarului nr.1 Taraclia Scurtu Anatolie, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflîndu-se în loc public la marginea orașului Taraclia în partea de vest, în apropierea str. Podgornaia, intenționat din intenții huliganice, încalcînd grosolan ordinea publică în prezența altor persoane a maltratat colegul de serviciu din cadrul Penitenciarului nr. 1 Taraclia, Știrbulov Iuri, cauzîndu-i leziuni corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată (f.d. 1) - din această redacție a dispozitivului rezultă că, organul de urmărire penală nu din momentul inițial al pornirii urmăririi penale i-a atribuit lui Scurtu Anatolie statutul procesual de bănuit, așa cum nu a indicat concret fapta pe care o consideră infracțiune, încadrarea juridică a

infracțiunii, și că această infracțiune este săvârșită anume de Scurtu Anatolie.

Instanța de apel a conchis, că partea apărării greșit a ajuns la concluzia, precum că, la caz, calitatea de bănuț, Scurtu Anatolie a obținut-o din momentul pornirii urmării penale, precum că și a fost menținut în această calitate mai mult de 3 luni. Astfel spus în partea rezolutivă a ordonanței de pornire a urmării penale din 14 noiembrie 2016 nu se regăsește familia Scurtu, dimpotrivă se menționează că procesul penal se intentează pe faptul de huliganism și nu împotriva persoanei concrete.

Mai mult ca atât, norma art. 63 alin. (1) Cod de procedură penală, stipulează clar calitatea de bănuț, astfel bănuțul este persoana fizică față de care există anumite probe că a săvârșit o infracțiune până la punerea ei sub învinuire.

Persoana poate fi recunoscută în calitate de bănuț prin unul din următoarele acte procedurale, după caz: 1) procesul-verbal de reținere; 2) ordonanța sau încheierea de aplicare a unei măsuri preventive neprivative de libertate; 3) ordonanța de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuț. Alin.(2) al normei indicate, prevede cazurile în care persoana nu este în drept să fie menținută în calitate de bănuț. Prin urmare, în art.64 Cod de procedură penală, nu este menționat nimic despre ordonanța de pornire a urmării penale.

Prin urmare, în art.64 Cod de procedură penală, nu este menționat nimic despre ordonanța de pornire a urmării penale.

În speță, la data de 29 martie 2017, Scurtu Anatolie a fost recunoscut în calitate de învinuit, și emisă ordonanța de punere sub învinuire, fiindu-i incriminată comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(1) Cod penal.

La art. 287 Cod de procedură penală, sunt prevăzute circumstanțele care exclud urmărirea penală, și anume: urmărirea penală nu poate fi pornită, iar dacă a fost pornită, nu poate fi efectuată, și va fi încetată în cazurile în care : 1) nu există faptul infracțiunii; 2) fapta nu este prevăzută de legea penală ca infracțiune; 3) fapta nu întrunește elementele infracțiunii, cu excepția cazurilor când infracțiunea a fost săvârșită de o persoană juridică; 4) a intervenit termenul de prescripție sau amnistia; 5) a intervenit decesul făptuitorului; 6) lipsește plângerea victimei în cazurile în care urmărirea penală începe, conform art.276, numai în baza plîngerii acesteia sau plângerea prealabilă a fost retrasă; 7) în privința unei persoane există o hotărîre judecătorească definitivă în legătură cu aceeași acuzație sau prin care s-a constatat imposibilitatea urmării penale pe aceleași temeuri; 8) în privința unei persoane există o hotărîre neanulată de neîncepere a urmării penale sau de încetare a urmării penale pe aceleași acuzații; 9) există alte circumstanțe prevăzute de lege care condiționează excluderea sau, după caz, exclud urmărirea penală.

Colegiul judiciar, nu a constatat unul din temeiurile indicate în norma legală a art. 287 Cod de procedură penală, și respectiv respinge alegațiile apărării la acest capitol.

5. Împotriva hotărîrilor judecătorești au declarat recurs ordinar inculpatul Scurtu Anatolie cu avocatul acestuia, Delijan Victor, în termen la data de 27 aprilie 2018, prin care indicînd temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 11), 14) Cod de procedură penală și art.6 CEDO, a solicitat casarea acestora, cu emiterea unei hotărîri noi privind încetarea procesului penal în privința lui Scurtu Anatolie în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(1) Cod penal în legătura cu încălcarea dreptului la apărare și admiterea acțiunii civile înaintată de către partea vătămată în principiu cu explicarea părții vătămate dreptului de a depune acțiune civilă în ordinea procedurii judiciare civile.

În motivarea cererii de recurs recurentul a indicat motive similare ca și în cererea de apel, și anume că:

- apărarea consideră că anume prin ordonanța de pornire a urmăririi penale a fost stabilit statutul de bănuît a lui Scurtu Anatolie și în conformitate cu prevederile art. 63 Cod de procedură penală, anume din data de 14.11.2016 urma să fie calculat termenul de 3 luni pînă la înaintarea învinuirii de către organul de urmărire penală lui Scurtu Anatolie;

- conținutul ordonanței privind pornirea urmăririi penale din 14.11.2016 în baza art.287 alin.(1) Cod penal este expus într-o manieră care exclude apariția suspiciunilor față de persoane alte decît Scurtu Anatolie. Mai mult ca atît prevederile art.287 alin.(1) Cod penal nici nu presupun participarea mai multor persoane, altfel acțiunile urmau să fie încadrate juridic în prevederile art.287 alin.(2) Cod penal;

- însă de către organul de urmărire penală învinuirea lui Scurtu Anatolie i-a fost înaintată la data de 29.03.2017, fiind încălcate prevederile art.63 Cod de procedură penală, care l-a obligat pe procuror să-i înainteze învinuirea lui Scurtu Anatolie. În baza prevederilor art.63 alin.(4) Cod de procedură penală organul de urmărire penală nu a emis ordonanța privind scoaterea lui Scurtu Anatolie de sub urmărirea penală pînă la data de 14.02.2017;

- în conformitate cu prevederile art.64 Cod de procedură penală apărarea consideră că organul de urmărire penală s-a folosit de necunoașterea de către inculpat a drepturilor sale, nu i-a adus la cunoștință în termeni stabiliți de legislație ordonanța privind pornirea urmăririi penale din 14.11.2016. Totodată lui Scurtu Anatolie nu i-au fost explicate în aceeași zi drepturile lui, prin ce inculpatul a fost privat de dreptul de a ataca ordonanța privind pornirea urmăririi penale procurorului ierarhic superior, ori de a adresa în conformitate cu prevederile art.313 Cod de procedură penală instanței de judecată o cerere privind scoaterea de sub urmărirea penală a lui Scurtu Anatolie. Astfel au fost încălcate drepturile inculpatului stipulate în art. 64 Cod de procedură penală în calitate de bănuît, și cele stipulate în art.66 Cod de procedură penală în calitate de inculpat;

- recurentul menționează că Hotărîrea Curții Constituționale nr.26 din 23.11.2010, este aplicabilă speței date;

- recurentul menționează că au fost ignorate prevederile art. 6 paragraf 3 CEDO și practica CEDO (cauza Deweer contra Belgiei, cauza Engel și alții vs Olanda, Ozturk vs Germania).

7. Judecând argumentele recursului în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea deciziei atacate din următoarele motive.

Conform prevederilor art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să-l respingă ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Colegiul penal lărgit reține, că cauza în privința lui Scurtu Anatolie a fost examinată în procedura prevăzută la art.364¹ Cod de procedură penală – în baza probelor administrate la urmărirea penală, acceptate de inculpat, așa cum acesta a depus cererea autentică de examinare a cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală (f.d.110), declarând că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu.

Drept temeiuri pentru recursul declarat au fost invocate prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 11) și 14) Cod de procedură penală, însă fără a fi descrise detaliat - temeiuri care nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului ordinar declarat.

Cu privire la temeiurile invocate de recurenți prevăzute la pct. 6), 11) și 14) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit le consideră neîntemeiate și declarative, și menționează că acesta nu le-a descris și nu le-a specificat detaliat. Respectiv, în atare situație, Colegiul penal lărgit, va respinge, ca nefondate, alegațiile titularului dreptului de recurs în această parte, reiterând faptul că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de către instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora sunt subsecvente.

Față de cele ce preced, Colegiul penal lărgit amintește că motivele invocate de recurenți în recurs au fost obiectul judecării în instanța de apel, iar materialul probator al cauzei penale dovedește legalitatea temeiurilor de fapt și de drept, care au dus la pronunțarea hotărârii de condamnare a inculpatului în baza învinuirii înaintate. Din atare considerente, Colegiul penal lărgit menționează că, în cauza deferită judecării, nu au fost admise careva erori de către instanța de apel, iar alegațiile recurenților sub acest aspect sunt vădit nefondate, neavând nici un suport probator. Pe cale de consecință, se reiterează că decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală, argumentată și întemeiată.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurenți, Colegiul penal lărgit,

specifică că judecând apelul instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art.100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul Scurtu Anatolie a săvârșit infracțiunea prevăzută de art.287 alin. (1) Cod penal în circumstanțele descrise în actul de sesizare a instanței.

În desfășurarea acestei idei, instanța de recurs ordinar specifică că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art.417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului declarat, cu menținerea sentinței prin care Scurtu Anatolie a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.287 alin. (1) Cod penal.

Colegiul penal lărgit respinge, ca nefondate, argumentele din recursul declarat referitor la faptul că inculpatului i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, prevăzut de art.6 CEDO, procesul penal urmează a fi încetat, pe motiv că au fost încălcate prevederile art.63, 64 Cod de procedură penală, termenul legal de 3 luni, de deținere în calitate de bănuț a inculpatului, considerând că calcularea acestuia urmează a fi începută din data pornirii urmăririi penale, relatând, că acestea au fost invocate și în cererea de apel suplimentară, asupra căreia instanța de apel s-a expus detaliat, motivare pe care instanța de recurs și-o însușește, considerând-o legală și întemeiată.

Suplimentar la motivarea instanței de apel privind respingerea argumentului enunțat, Colegiul penal lărgit reține și prevederile Deciziei nr. 25 Curții Constituționale din 29 martie 2018, de inadmisibilitate a sesizării nr.20g/2018 privind excepția de neconstituționalitate a art. 63 alin. (1) punctele 1)-3) și alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală (recunoașterea calității de bănuț a persoanei).

Astfel, în punctele 25-36 din Decizie, Curtea Constituțională, a reținut că modalitățile de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuț reglementate de art. 63 alin. (1) Cod de procedură penală se referă la prima componentă a conceptului de „acuzăție în materie penală” în sensul Convenției, și anume la „notificarea oficială, din partea autorității competente, privind suspiciunea referitoare la comiterea unei fapte penale”.

Legislatorul le-a acordat organelor de urmărire penală și instanțelor de judecată competența de a aprecia, în fiecare caz concret, dacă acțiunile procedurale efectuate în cadrul urmăririi penale au produs sau nu repercusiuni importante pentru situația persoanei și dacă, în consecință, persoanei trebuie să-i fie recunoscută calitatea de bănuț în sensul alin.(1¹) al art. 63 din Cod de procedură penală , având în vedere

particularitățile fiecărui caz concret.

Curtea observă că soluția legislativă prevăzută de alin. (1¹) din articolul 63 din cod reprezintă o excepție de la alin. (1) din același articol și corespunde celui de-a doilea element al noțiunii de „acuzatie în materie penală” în sensul Convenției, care se manifestă prin existența unor „repercusiuni importante asupra situației (persoanei)”. *Excepția menționată constă în faptul că, în cazul în care față de o persoană există anumite bănuieli rezonabile cu privire la săvârșirea unei infracțiuni și în raport cu aceasta sunt efectuate anumite acțiuni procedurale, care creează repercusiuni importante asupra situației persoanei, organele de urmărire penală au obligația de a recunoaște această persoană în calitate de bănuit în decurs de 5 zile din momentul de începere a primei acțiuni procedurale.*

Analizând circumstanțele cauzei, în raport cu normele relevante, Colegiul consideră nefondate argumentele apărării precum că: *„anume prin ordonanța de pornire a urmăririi penale, conținutul căreia exclude apariția suspiciunilor față de alte persoane decât inculpatul, a fost stabilit statutul de bănuit a lui Scurtu Anatolie și în conformitate cu prevederile art. 63 Cod de procedură penală, anume din data de 14.11.2016 urma să fie calculat termenul de 3 luni până la înaintarea învinuirii de către organul de urmărire penală lui Scurtu Anatolie”,* pe motiv, că la caz nu au fost stabilite careva repercusiuni importante pentru situația inculpatului, din momentul adoptării ordonanței de începere a urmăririi penale, deci la caz nu se regăsește încălcarea prevederilor art.63, 64 Cod de procedură penală, după cum invocă apărarea, organul de urmărire penală a înaintat învinuirea lui Scurtu Anatolie la data de 29.03.2017, în limitele prevederilor legale, or la caz acesta nu a deținut statutul de bănuit.

În acest context se reține, că modalitățile de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuit stabilite de art. 63 alin.(1) Cod de procedură penală sunt reglementate în mod limitativ, iar problema abordată de apărare își găsește soluția în cuprinsul alin.(1¹) din același articol, care prevede că ordonanța de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuit și informația despre drepturile prevăzute la art. 64 se aduc la cunoștință în decurs de 5 zile [...] din momentul de începere a primei acțiuni procedurale efectuate în raport cu acesta.

Din materialele cauzei nu rezultă, că în raport cu inculpatul au fost efectuate careva acțiuni procedurale, care ar putea fi calificate ca repercusiuni importante pentru situația persoanei, atât sub aspectul unei „acuzatii în materie penală”, în sensul art. 6 § 1 din Convenție, cât și sub aspectul dispozițiilor articolului 63 alin.(1¹) Cod de procedură penală.

În astfel, de circumstanțe, Colegiul relevă, că Hotărîrea Curții Constituționale nr.26 din 23.11.2010, reținută de recurenți, nu este aplicabilă la caz.

Prin urmare, se constată, că argumentele recurenților sunt nefondate, decizia

instanței de apel este legală și întemeiată, careva temei de a interveni în aceasta lipsește.

În privința criticilor recurenților, prin care aceștia au indicat că „*a fost încălcat art.6 CEDO*”, Colegiul penal lărgit reține că aceste motive sunt neîntemeiate și constituie opinia subiectivă a recurenților, or, decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conform rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO, cauzele CEDO menționate (cauza Deweer contra Belgiei, cauza Engel și alții vs Olanda, Ozturk vs Germania) nu sunt relevante speței date.

În baza celor expuse, Colegiul penal lărgit conchide că recursul ordinar declarat de către inculpatul Scurtu Anatolie cu avocatul acestuia Delijan Victor, urmează a fi respins ca inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, cu menținerea deciziei atacate, deoarece temeiurile invocate de recurenți nu s-au confirmat în instanța de recurs ordinar.

8. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către inculpatul Scurtu Anatolie cu avocatul acestuia Delijan Victor, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 27 februarie 2018, în cauza penală privind-l pe **Scurtu Anatolie Xxxxx**, cu menținerea deciziei atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **11 octombrie 2018.**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Cobzac Elena

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Boico Victor